

TÜFEĞİN GÖLGESİNDE

Enver Aykol

■ “Karanlık...

Ucu bucağı olmayan, ışığa kavuşamadığım bir karanlık bu. Neredeyim, nereye yol alıyorum bilmiyorum. O güzelim dağlar, taşlar, tepeler benden saklanıyor gibi. Yalnız her adımda gıcırdayan karın sesini duyuyorum. Gözlerim ise her nefeste ağzımdan çıkan buharı takip ediyor. Nereye varırım bilmiyorum ama ayaklarım beni peşinden sürüklüyor. Ta ki “ona” rastlayana kadar. Yolumu kesiyor. Ağzından çıkan küfürler âdeta köpük saçıyor. Yüzü karardıkça kararıyor, boyu sakalına yapışan her köpükte biraz daha uzuyor. Peki, ben? Ben küçülüyor muyum? Hayır, o büyüyor. Her küfürde, her kırbaç şaklatışında bir parça daha büyüyor. Gözüm ise elindeki mor işlemeli, ak yazmaya takılıyor. Mor çiçek, diye fısıldıyorum. “Mor çiçek...”

Bir de bu devin arkasından bana bakan bir çift göz hissediyorum. Bu engin karanlıkta her şeyi delip geçecekmiş gibi hissettiren bir çift kırmızı göz. Bana mı kızıyor yoksa önümde küfürler saçan bu deve mi? Mor çiçek, diye fısıldıyorum tekrar. “Mor çiçek...”

O an içimden bir alev yükseliyor. Alevle beraber ben de büyüyorum. Devle neredeyse aynı boya geliyoruz. Alev topuna dönen bedenime rağmen elimde bir soğukluk, bir ağırlık... Her şeyi saklayan bu karanlıkta elimdeki altıpatlar ışıldıyor. Dev, susuyor. Homurdanarak bıyıklarında biriken tükürükleri temizliyor. Mor çiçek, diyorum, gözlerimi elindeki yazmadan kaldırmadan. Elimdeki altıpatları alınca dayıyorum. Küçülüyor. Küçüldükçe siniyor, sindikçe ağlıyor. Bir, elimdeki soğuk ışıltıya bakıyorum bir de ona. İçimde harlanan alevler dinmeye başlıyor. Bir adım atsam, diyorum. Tek bir adım atsam... Eziz geçeceğim. Namlunun ışıltısı önümden çekilince o kırmızı gözleri görüyorum. Çehremi yeni görmüş olacak ki kırmızılığını yitiriyor, öfkesini kaybediyor. Az önce, her şeyi yakıp yıkabileceğini düşündüğüm bu gözler bana bakmaktan korkuyor. Bakışları benden çekilir çekilmez

dağılan saçlarına, yırtılan entarisine bakıyorum. Ben baktıkça daha da kendine sokuluyor. Sanki üşüyor... Ellerim titremeye, içimdeki köz alevlenmeye başlıyor. O ürkek sevdadan kırmızı gözleri devralıyorum. Az önce ağzından köpükler saçan dev, şimdi karşımda salya sümük ağlayan bir ucubeye dönüşüyor. Gecenin en tekinsiz vaktinde şeytanla yüzleşmiş gibi korkuyla bana bakıyor. Tüm acziyetine rağmen biliyor, bu kırmızı gözler ne içimde yanan ateşten ne de aklımı kavuran öfkeden geliyor. Fakat içimdeki iblisi uyandırdığımı bilmiyor. Bilmedikçe daha da korkuyor. Az önce karanlıkta kaybolan tabancamı tekrar ona doğrultuyorum. Ne burnuma dolan barut kokusunu duyuyorum ne de boşlukta yankılanan sesi. Tetiği her çekişimde yüzünde biriken acıyı görüyorum. İçimdeki iblis gülüyor, o güldükçe tetiği çekmeye, silahı patlatmaya devam ediyorum. Ne o iblisin kahkahaları tükeniyor ne de mermilerim. Altıpatların silindiri soluksuz dönmeye devam ediyor. Az önce köpükler saçan dev, şimdi bir et yığınınına dönüyor. Kopmuş uzuvlardan, parçalanmış etlerden yayılan kan, karları mora boyuyor. Mor, diyorum. Mor çiçek...

Varlığını bir anlığına unuttuğum o ürkek sevdaya bakıyorum. Korkuyor. Çehresini tanıdığı fakat gözleri yabancı bu adamdan korkuyor. İçimdeki iblisten, bu şeytani gözlerden ürküyor.

Kaçıyorum. Nefesim tikanana, soluğum kesilene kadar kaçıyorum. Arkamdan atılan tüfekler, yakılan meşaleler... Bağırışlar, çağırışlar... Bense kulağımda yankılanan iblisin kahkahalarıyla karanlığa doğru koşmaya devam ediyorum.”

- Demek bu yüzden geceleri mor çiçek, diye sayıklıyorsun.

- Belki de...

Sustu. Zaten Hüseyin'in susmaları meşhurdu. Ne zaman biri ona takılsa acı bir tebessümle “Konuşsam yüreğimde biriktiremem.” derdi: “Yüreğimde biriktiremezsem saza da dökemem...”

Hüseyin, mütemadiyen dinler, yalnızca sormak için dudaklarını aralardı. Şüphesiz onu da daha çok dinlemek için yapardı. Daha çok dinlemek, daha az konuşmak... Herkes gibi ben de alışmıştım Hüseyin'in sazı ile konuşmasına. Her dinlediği acıdan bir pay da kendi yutar, sazından dökülene kadar yüreğinin bir köşesinde usul usul demlerdi. Bunu henüz kendimde tecrübe etmemiş olsam da dostum Deli Celal'e yaktığı türküyü, mahpushaneye girdiğim ilk gün dinlemiştim.

Hemen hemen her gece uykularımı bölen bu kâbusu ona ilk kez anlatmıştım. Hüseyin, bu küçük hücrede kısa bir volta attıktan sonra sazını eline aldı. Aldığı gibi de öylece kaldı. Parmakları kıpırdıyor ama bir türlü sazın tellerine vuramıyordu. Onu ilk kez böyle görüyordum. İrticalen söz söyleyebilen, adını dahi duymadığım türkülerini ezberleyen Hüseyin suspus olmuştu. Ondaki bu huzursuzluk beni de yutmaya başlamış, zihnimin ücra köşesinde kalan bir hatırayı canlandırmıştı. Henüz çocukluğun telaşesinden çıkmadığım eski bir zamandı.

Düğünlerde ve kahvehanelerde başköşeye oturtulan, saziyla sözüyle kendine hayran bırakan Lebdeğmez İsmail... Dedemin ise "İsmail Aga!" diye seslendiği dostu, sırdaşı İsmail... Onu sazla ilk ne zaman gördüm bilmiyorum. Fakat yokluğunu iyi hatırlıyorum. Sık sık gurbete düşer, nice âşıkla, saz ustasıyla vuruşmadan vuslata ermezdi. Köye her dönüşünde dedeme aynı cümleyi söylerdi: "Pir elinden bade içmişiz biz, bu laf cambazlarına pabuç bırakır mıyız hiç?" Bıraktı... İsmail Aga, bir gece tüm dünyayı bize bıraktı. Sazını tam karşısına almış, ipi boynuna salmıştı. Belki de kendisini terk eden piri ile son kez konuşmak istemiş, sözünün büyüsunü tekrar bulmak istemişti.

- Bu yüzden mi dağlara çıktın?

- Evet.

- Tahsin Ağa'yı da bu yüzden vurdun...

Bu sefer ikimiz de sustuk. Hüseyin'in huzursuzluğu gittikçe artıyor, artık titreyen parmaklarına sallanan ayağı da eşlik ediyordu. Hikâyemin kalanını merak ediyordu. Geriye doğru kaykıldım. Yeni gelen zabitten aldığım sigara ile kibriti çıkartıp yaktım. Birkaç nefesten sonra keyfim yerine gelmişti. Şimdi sıra Hüseyin'deydi. Bu huzursuzluktan kurtulmak için bir hikâyeye ihtiyacı vardı.

- İlk günler ne yapacağımı, nereye gideceğimi bilmiyordum. Fakat Tahsin Ağa'yı vurduğum haberi benden evvel ulaşmıştı dağlara, tepelere, ovalara... Ben değil, insanlar beni bulmuştu. Tahsin Ağa, tepemizdeki karabasanlardan yalnızca biriydi ve ben ilk ateşi yakmış, ilk kurşunu atmıştım. Sonrasında nice Tahsin Ağalarla vuruştuk, nice canlar aldık, nice kanlar akıttık. Fakat asla Tahsin Ağalardan olmadık. Yine bir gece...

Hüseyin aniden sözümü kesti.

- Ben o geceleri de Tahsin Ağaları da iyi biliyorum. Dağlara çıkıp da seninle karşılaşmayan, eşkiya olup da sana katılmayan var mı? Bu mahpushaneye düşen her eşkiyadan seni dinledim. Hepsinin ayrı bir Hasan'ı vardı. Birbiriyle uyuşmayan, binbir yüze sahip bir Hasan. Ama hepsinde iki şey eksikti: başlangıcı ve sonu...

- Artık biliyorsun.

- Yalnızca başlangıcı. Peki, sonu? Dağları titreten, martinisiyle nam salan sen değil misin? Nasıl olur da yeniyetmeler gibi zabitlere silahsız yakalanırsın? Nasıl olur da pusatsız, tüfeksiz dolaşırsın?

Sustum. Haklıydı ama bu suskunluğum onun haklı olmasından kaynaklanmıyordu. Beni umulmadık bir anda yakalamıştı. Aradığı şey hikâyeye değil, hakikatti. Fakat hakikati duysa inanır mıydı? Her karanlığa karıştığında yüreği ürperen, her çatışmada ölmekten korkan bir Hasan'a türkü yakar mıydı? Herkes gibi ben de sıradan bir insandım. Korkuyor, acıkıyor ve üşüyordum. Fakat zaman içerisinde bana biçilmiş bir rol vardı. Bu rolü oynamak artık vazifem olmuştu. Yine de şanslıydım, onun aradığı hakikat bu değildi. Korkak Hasan'ı, Aciz Hasan'ı merak etmiyordu. Onun asıl merak ettiği, beni bu sona sürükleyen Hasan bambaşkaydı.

- Yine bir gece... Evet bu sefer sahiden de gerçek bir hikâyeye kapı aralayan bir geceydi. Köyüme, ocağıma inmiş, anamın eşiğine varmışım. Aslında benim için diğer gecelerden farksız, sayısız ziyaretlerimden biriydi. Getirdiğim hediyelerden kardeşlerimin ağız kulaklarına varıyor, annem ise daha ne kadar sürecekti bu iş oğlum diye, dert yanıyordu. Aile meclisi kurulmuş, yemekler yenmiş, sohbetler edilmişti. Kaç haftadır güzel bir döşek yüzü de görmemişim. Fakat gün ağarmaya yüz tutmuşken Ahmet beni uyandırdı. Sesinde bir telaş... Göğsü inip inip kalkıyordu. Kesik kesik "Paşa buraya geliyor! Paşa buraya geliyor!" diye tekrar ediyordu. Yataktan fırladım. Yeni gelen paşadan haberdardım. Sık sık beni yokluyor, köşe bucak dağda bayırda beni arıyordu. Bir çırpıda kendimi köyün girişine kadar atmış, ufak da bir türkü tutturmıştım. Fakat... Fakat az ötede bir çift kırmızı gözle karşılaşıp dek... Bu kez öfkeden değil, ağlamaktan gözleri kızarmıştı. Köye geceleri gelmemin tek nedeni zabitler değildi. Bakmaktan kaçındığım bu gözler şimdi tam karşımdaydı.

- Gitme, dedi. Sustum. Bir elimdeki martine bir de onun avcundaki mor işlemele ak yazmaya baktım. Gözlerimin içine bakarak:

- Bu sefer gitme, dedi. Kıpırdayamadım. Bu kırmızı gözler yine beni esir almıştı. Tüfeğin askısını usulca çıkardım. Kendime yâr bellediğim aynalı martinle beraber tüm kavgamı da hemen yanı başımdaki suya bıraktım. Paşa gelene, zabitler etrafımı çevirine kadar sarıldım.

Paşa ile o gün tanıştığımı ve hikâyemi de ilk kez paşaya anlattığımı Hüseyin'e söylemedim. Zira sıkı tembihi vardı.

Susma sırası yine Hüseyin'e geçmişti ama bu suskunluk bir süre sonra yerini rahatlamaya bıraktı. Benimse sigaram bitmiş, üzerinden hayli vakit geçmişti. Hüseyin tam söze girecekti ki zabitin tıkırtısını duydu.

Ne şaşırılmış ne de istifimi bozmuşum. Kapıyı açana kadar bekledim. Nihayet ağır ağır yerimden kalkıp zabitin yanına vardım. Tek kelime etmemiştik. Soru sormadan zabitin peşi sıra yürümeye başladım. Hüseyin, bir şeyleri sezmiş gibi yalnızca bizi seyrediyordu. Kapıya vardığımızda ikinci bir zabıt, elinde martini ile beni bekliyordu. Bir kuyruk gibi peşinde dolandığım kavruk zabıt bir pusula uzattı. Okumadan cebime koydum. Daha geçen gece Paşa'yla gün ağarana kadar konuşmuş, en sonunda bir karara varmışım. Zaten pusulada bilmediğim bir şeyin olma ihtimali de yoktu. Bu sırada tüfeği zabitin elinden kaptığım gibi boynuma asmış, kuyruk gibi peşi sıra yürüdüğüm zabiti de arkamda bırakmışım. Fakat o kırmızı gözleri yine arkamda bırakabilecek miydim? Dağlara onun vesilesiyle çıkmış, onun için inmişim. Şimdi ise memleket için... Memleket için...

Mahpushanenin kapısından karanlıklara doğru koşarken koynumdaki ak yazmayı da rüzgâra saldım. Dudaklarımda ise bir çift söz vardı. "Mor çiçek..."